

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 14898/16
08.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ..., изјављеној против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, ради поништаја закључка број 46-008398/2014 од 02.11.2015. године, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 278/16 од 14.07.2016. године, у правној ствари враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Тужилац А.А. из ... је дана 03.12.2015. године поднео тужбу Управном суду којом је оспорио законитост закључка тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, број 46-008398/2014 од 02.11.2015. године, којим је одбачен као неуредан његов захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење и то имовине коју чини грађевинско земљиште у Београду, ..., катастарска парцела број ... КО ..., чији је он бивши власник, а који захтев је заведен под бројем 46-008398/12014.

Пресудом Управног суда број 9 У 16641/15 од 24.03.2016. године, уважена је тужба тужиоца, поништен закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, број 46-008398/2014 од 02.11.2015. године и предмет је враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Ово са разлога, што је суд нашао да је према доказима у списима, тужилац као странка у поднетом захтеву навео да му је

имовина подржављена непосредно на основу Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера (“Службени лист СФРЈ”, број 5/68 и 20/69), на који начин је поступио у складу са одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно навео је основ и акт одузимања.

Међутим, Агенција за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, поднела је Врховном касационом суду захтев за преиспитивање поменуте судске одлуке-пресуде Управног суда број 9 У 16641/15 од 24.03.2016. године.

Поводом поднетог захтева, Врховни касациони суд је донео пресуду заведену под бројем Узп 278/16 од 14.07.2016. године, којим је захтев уважио, укинуо пресуду Управног суда број 9 У 16641/15 од 23.04.2016. године и предмет је вратио Управном суду на поновно одлучивање.

Према образложењу пресуде Врховног касационог суда, тај суд је нашао да је Управни суд побијаном пресудом повредио правила поступка на штету подносиоца захтева. Ово стога, што је одредбом чл. 1. Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера (“Службени лист СФРЈ”, број 5/68 и 20/69), а за које је тужилац навео да представља непосредни основ подржављења имовине која је предмет одузимања, прописано да у смислу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, грађевинска земљишта постају друштвена својина под условима одређеним овим законом, док је одредбом члана 8. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта (“Службени лист ФНРЈ”, 52/58...32/68), на који се позива у члану 1. Закон о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, прописано у ставу 2., да решењем надлежног органа, донетим у поступку одређеном овим законом и прописима донетим на основу њега, утврђује се који су објекти национализовани овим законом. Стога, како из цитираних одредаба Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, произлази да подржављење није извршено самим законом, тј. да је постојала исправа о конкретном подржављењу, а то је решење из одредбе члана 58. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, Врховни касациони суд је заузео став да се не може прихватити став Управног суда да је захтев тужиоца за враћање одузете имовине и обештећење садржао доказе из одредбе члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те да позивање на Закон о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера у конкретном случају представља доказ из одредбе члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда, којим је укинута пресуда Управног суда број 9 У 16641/15 од 24.03.2016. године, сагласно члановима 54. и 55. став 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Наиме, тужбом поднетом Управном суду дана 03.12.2015. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа, указујући да је више пута био на консултацији са одговорним службеником Агенције за реституцију о томе које доказе мора да приложи уз захтев, којом приликом је добио одговор да није било потребно приложити никакав доказ, обзиром на то да је подржављење извршено на основу општих закона који су важили за целу СФРЈ па према томе и за Србију. Поред тога, приликом предаје захтева извршен је преглед приложених докумената и провера исправности попуњеног обрасца, којом приликом му није скренута пажња да било шта недостаје, те сматра да је био доведен у заблуду од стране органа, са ког разлога није навео да је подржављење извршено у складу са Законом о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, а што тужени орган наводи као једини разлог за одбацивање захтева. Наглашава да је парцелу која је предмет захтева за враћање, заједно са кућом, са покојном мајком Б.Б. и сестром В.В. купио још 01.08.1958. године, и да је само кућа продата 15.03.1976. године, будући да је наведеним законима грађевинско земљиште било подржављено и да је био онемогућен промет земљишта. Посебно наглашава да на предметној парцели нису настале било какве промене у смислу изградње нових објеката, па са изнетих разлога предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити закључак Агенције за реституцију и предмет вратити на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног закључка, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Из разлога образложења оспореног закључка и списка ове управне стари, произлази да се тужилац обратио туженом захтевом број 46-008398/2014, уз који нису достављени обавезни докази из члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11) и то исправа о подржављењу имовине бившег власника, нити је наведен назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања. Имајући у виду наведену чињеницу, тужени орган је утврдио да је захтев неуредан, па је исти одбацио.

Одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11) прописано је да захтев садржи податке о бившем власнику-име, име једног родитеља и презиме, датум и место рођења, пребивалиште, односно боравиште у време одузимања имовине и држављанство, односно назив и седиште задужбине (тачка 1.); о одузетој имовини на коју се захтев односи-врста, назив, величина, односно површина, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, односно одговарајући подаци за покретне ствари (тачка 2.); о подносиоцу захтева-име, име једног родитеља и презиме, податке о рођењу, пребивалишту, држављанству, јединствени матични број грађана, име, презиме и пребивалиште пуномоћника, односно назив и седиште задужбине, податке о лицу које представља задужбину и лицу које заступа задужбину (тачка 5.); о правној вези подносиоца захтева са бившим власником (тачка 6.).

Одредбом члана 42. став 4. истог закона, прописано је да се уз захтев

прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3) тачка 1) и 5) овог члана-извод из матичне књиге рођених, односно умрлих, извод из регистра у коме је задужбина уписана, пуномоћје, а ако подносилац захтев нема стално пребивалиште на територији Републике Србије и пуномоћје за лица овлашћена за пријем писмена, као и други доказ на основу којег се могу несумњиво утврдити тражени подаци (тачка 1.), за податке из става 3. тачка 4) овог члана-исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (тачка 3.); за податке из става 3. тачка 6) овог члана-извод из матичне књиге, решење о наслеђивању, извод из регистра правних лица, односно други доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником (тачка 4.).

Одредбом члана 42. став 7. наведеног закона, прописано је да захтев мора да садржи податке из става 3. тачка 1), 2), 5) и 6) овог члана. Уз захтев се обавезно прилажу и докази из става 4. тачка 1), 3) и 4) овог члана.

Одредбом члана 43. став 1. поменутог закона, прописано је да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става, одбациће се, као неуредан.

Како тужилац уз захтев није доставио исправу о подржављењу имовине бившег власника, у оригиналу или овереној фотокопији, нити је навео назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, то је правилно, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужиоца као неуредан, будући да нису били испуњени услови из цитираног члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.12.2016. године, 9 У. 14898/16

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић